

Nhiều người trong họ hàng, bạn bè, giáo dân

tại các giáo xứ mà tôi phục vụ, rồi giáo dân của xứ internet ... đã hỏi tôi câu này “Tại sao cha đi tu?” tôi có giải thích một đôi lần, nhưng chưa bao giờ viết thành văn cả. Hôm nay nhân ngày kỷ niệm 12 năm thụ phong linh mục, tôi xin kể lại bằng văn bản hẳn hoi. Nhưng tôi cam đoan với quý vị là không phải vì thất tình hay bị bỏ đá nên tôi mới đi tu. Tôi đi tu là vì hai lý do sau đây, xin quý vị đọc chậm chậm rồi sẽ biết!

Qua tới Mỹ năm 1991, cũng giống như nhiều thanh niên đi theo diện HO lúc bấy giờ, tôi có một giấc mơ và lên một kế hoạch 5 năm: Đi học – đi làm – để dành tiền – thi quốc tịch Mỹ – về Việt Nam ... lấy vợ! Nhưng *muru sự tại nhân, thành sự tại Thiên, tư tưởng của tôi không phải là tư tưởng của Chúa và đường lối [của tôi] không phải là đường lối của [Ngài] (Is 55:8)*. Kế hoạch 5 năm của tôi đã không thành sự chỉ vì chiếc xe ... cũ. Tôi bẻ tay lái qua bên trái, đập ga, nhưng xe ... chết máy, một chiếc xe đi ngược chiều tông vào xe tôi một cái rầm! Chúa đã bẻ bánh lái cuộc đời tôi qua một hướng khác. Thay vì đi học, đi làm (kiếm tiền) về Việt Nam tạo dựng một gia đình nhỏ, Ngài đưa tôi qua một con đường khác, tôi đi học, đi làm (không tiền) rồi tạo dựng một gia đình lớn hơn, có nhiều con cái hơn hơn!

Đêm hôm ấy, sau cái tai nạn xe, tôi bỗng nghĩ về cái chết và tự nhủ: *“Nếu đêm nay mình chết thì chả có ai đến viếng xác, cũng chẳng ai rơi lệ và dĩ nhiên chả ai thêm đưa xác mình ra nghĩa trang.”* Lý do là vì tôi chả có bạn bè hay họ hàng thân thuộc gì cả, chân ướt chân ráo, linh mới tò te, mới tới Mỹ được ba tháng vài ngày, hàng ngày chỉ biết ăn rồi đi làm, về nhà lăn ra ngủ, cuối tuần thì ngủ nướng, lễ lạy thì cho mau cho chóng, cha ra tui dô, cha dô tui ra, về tranh thủ giặt giũ, lăn ra ngủ thứ hai đi cày tiếp... Tôi lại cũng nghĩ đến cái vô tích sự của tôi, vì tôi chẳng để lại gì cho ba mẹ, cho gia đình, cho anh chị em của tôi thứ gì cả, ngoài vài bộ quần áo và ít tiền lẻ trong nhà bank... Suy đi nghĩ lại những sự ấy, tôi quyết định phải làm quen cho thật nhiều người, kiếm cho thật nhiều bạn, để khi tôi chết họ kéo đến đưa xác tôi ra nghĩa trang cho đỡ buồn, và đỡ tủi! Thế là tôi vội vã tậu một chiếc xe, gia nhập ca đoàn, sau đó tình nguyện đưa đón những người ở cùng chung cư đi học Anh Văn mỗi buổi tối, và giúp đỡ cho những người mới đến định cư (đa số là diện tị nạn HO) trong việc đi chợ mua thực phẩm hay đi mua garage sale vào những ngày cuối tuần, tất cả những việc này đều có mùi ... nhang! ☺

Qua những công việc đưa người này đi nhà thờ, đón người kia đi chợ đi búa, giúp đỡ kẻ nọ đi mua hàng garage sale... tôi cảm nhận được rằng càng giúp đỡ người ta bao nhiêu, thì niềm vui lại càng lớn lên và sâu đậm hơn trong lòng tôi nhiều bấy nhiêu. Mỗi lần nhìn vào kiếng chiếu hậu, thấy những khuôn mặt vui tươi và hạnh phúc của bà con cô bác ở băng ghế sau, tôi thấy lòng mình ấm áp và niềm vui và hạnh phúc cứ dâng lên mãi. Nhưng chỉ vài tháng sau, tôi nhận ra rằng, niềm vui ấy rất hạn chế, vì tôi còn phải đi làm, còn phải lo kiếm cơm, và còn phải lo cho gia đình của tôi nữa. *“Làm sao để niềm vui này kéo dài mãi?”* Tôi tự hỏi như vậy, và với ơn Chúa soi sáng, tôi đã tìm ra câu trả lời: *“Đi tu!”* Vâng chỉ khi nào đi tu, chỉ khi nào tôi không phải lo đến cơm, áo, gạo tiền ... thì lúc đó tôi mới có điều kiện và thời gian giúp đỡ cho tha nhân, và lúc đó niềm vui của tôi mới kéo dài được.

Thế là tôi bắt đầu cầu nguyện xin Chúa soi sáng và hướng dẫn cho tôi tìm ra thánh ý Chúa trong đời tu trì, vì lúc bấy giờ, tôi bối rối không biết là nên đi tu dòng hay tu triều, cha cụ thì tôi chả quen ai, và cũng chả có ai giải thích cho tôi biết sự khác biệt giữa tu dòng và tu triều. Chưa hết, lại còn tiếng Mỹ nữa. Trước khi đi Mỹ, tôi cũng đã đi học tiếng Anh rồi, nhưng bên Hoa Kỳ toàn là người Mỹ, không có người Anh, cho nên chả có người Mỹ nào hiểu tiếng Anh của tôi cả. Tôi bực bội và nghĩ thâm biết vậy hồi đó bên Việt Nam học tiếng Mỹ thì đỡ biết mấy! Và tôi đã phàn nàn với Chúa rằng: *“Lạy Chúa, khổ quá, đi tu ở đâu đây Chúa? tiếng Anh thì con biết, nhưng tiếng Mỹ thì không, nói tiếng Anh nhưng con lại môi tay, làm sao đây Chúa?”*

Tại Sao Đi Tu?

Hãy tìm thì sẽ thấy, hãy gõ cửa thì sẽ mở cho! Một tháng sau đó, Ngài đã cho tôi câu trả lời. Một tân linh mục thuộc dòng Gioan Tẩy Giả đến giáo xứ tôi dâng lễ tạ ơn, sau thánh lễ, ngài nói: *“Ai muốn đi tu phục vụ truyền giáo cho người Châu Á thì sau lễ đến gặp tôi.”* Tôi mừng hóm, nghĩ trong đầu: *“Mình là người Việt Nam, là người Châu Á, đi tu dòng này không phải học tiếng Mỹ, dùng tiếng Việt để phục vụ và truyền giáo cho người Việt Nam! Bingo!”* Tôi đã liên lạc với vị linh mục ấy và làm thủ tục giấy tờ. Nhưng còn một nỗi lo khác cũng khá nặng nề, đó là vấn đề lo lắng cho gia đình.

Tin chắc rằng Chúa đang lắng tai nghe lời tôi khẩn nguyện, nên tôi không ngần ngại thưa ngay với Chúa rằng: *“Chúa ơi, con kiếm được chỗ tu rồi, nhưng con lo cho ba mẹ và chị em của con quá. Chúng con mới qua Mỹ chưa được đầy một năm mà đã phải dọn nhà tới ba lần, mà con lại là con trai lớn trong nhà, làm sao con an tâm đi theo Chúa được?”*

Hãy xin thì sẽ được, ba tháng sau, Chúa đã lo liệu để tôi tậu được một căn nhà nho nhỏ cho ba mẹ tôi, căn nhà tọa lạc ngay khu núi Tabor ở vùng SE Portland Qua Mỹ với hai bàn tay trắng, đi làm công nhân với đồng lương quèn \$5.25/hour, định cư chỉ được hơn 1 năm 4 tháng, chưa có một tí credit nào cả, vậy mà ngân hàng đã cho tôi vay \$66,400.00 để mua nhà thì quý vị nghĩ thử xem, đó có phải là một phép lạ không? Tôi thì tin chắc như vậy! Sau khi dọn vào căn nhà mới, ngày 3 tháng 6 năm 1993, tôi khăn gói quả mướp lên đường qua California tìm hiểu về đời tu!

Tóm lại, vì cái tai nạn xe hơi và vì phép lạ mua được một căn nhà trong tình trạng *trên răng dưới ... khó nói* nên tôi đã mạnh dạn và an tâm bước đi theo Chúa. Nhưng nếu không nhờ có những lời cầu nguyện, động viên, khuyến khích, và giúp đỡ của ông bà, cha mẹ, anh chị em, chú bác cô dì, cậu mợ, và của quý ân nhân, quý bạn hữu ... thì chắc chắn tôi sẽ không thể nào vượt qua được những chặng đường đầy chông gai, đầy thử thách và rất nhiều khó khăn trong đời sống tu trì.

Có những lời cầu nguyện, nâng đỡ rất nhẹ nhàng, dung dị và rất âm thầm, nhưng cũng có những lời động viên rất công khai, rất rõ ràng và rất “nặng ký” có pha chút độc đáo, chẳng hạn như lời động viên khá ... liều của anh Diễm trong ca đoàn La To: *“Tao cá với tụi bay! Thăng Tĩnh mà đi tu được 3 tháng thôi! Tao sẽ tình nguyện quét nhà thờ và dọn dẹp nhà vệ sinh ba tháng không công!”* Và lời động viên rất ư là ... táo bạo của cô Karen: *“Thăng Tĩnh mà đi tu được 1 năm thôi thì tao đi đầu xuống đất!”* Có lẽ nhờ hai lời động viên khuyến khích đặc biệt này mà trong những lúc gặp thử thách, những lúc gặp gian nan, tôi đã ráng bò, ráng lết và nhất quyết không bỏ cuộc, vì tôi ao ước được chứng kiến cảnh anh Diễm đi quét nhà thờ, lau nhà cầu, và cảnh cô Karen đi đầu xuống đất! ☺

Hai mươi một năm qua, tôi đã trải qua biết bao nhiêu là thăng trầm, có lúc vui vẻ, hạnh phúc, có lúc u sầu, buồn chán và có những lúc thất vọng; có lúc tôi phải đi qua những đoạn đường quanh co, lên dốc xuống ghềnh, qua những khúc đường âm u tăm tối, có lúc té ngã và trầy trụa vì sỏi đá, có cả lúc bị lọt xuống những ổ gà ổ voi... Nhưng nhờ ơn Chúa phù giúp, nhờ vào sự cầu nguyện, nâng đỡ cũng như động viên khuyến khích của cha mẹ, của anh chị em trong gia đình, của quý ân nhân, của quý hội viên trong Hội Bảo Trợ Ôn Thiên Triệu, của bạn bè, của quý cụ quý ông bà anh chị em giáo dân ở khắp mọi nơi ... nên tôi đã vượt qua tất cả và trung thành cho đến ngày hôm nay. Xin mọi người tiếp tục cầu nguyện, khuyến khích và nâng đỡ ơn gọi tận hiến, trong đó có tôi và có anh em linh mục, tu sĩ, chủng sinh thuộc Tu Đoàn Nhà Chúa.

Xin chân thành tri ân và cảm ơn ông bà, cha mẹ, thân bằng quyến thuộc, quý ân nhân cùng tất cả những người Thiên Chúa đã gửi đến trong đời linh mục của con, những người đã cùng đồng hành, đã nâng đỡ, an ủi và động viên khuyến khích cũng như giúp đỡ con về mặt tinh thần cũng như vật chất trong suốt hai mươi một năm qua. Xin Chúa qua lời chuyển cầu của Thánh Gia Thất chúc lành, ban bình an, hạnh phúc và trả công bội hậu cho tất cả mọi người thay cho con. Amen!

Lm Ansgar Phạm Tĩnh, SDD

www.chatinh.org

www.nhachua.net

“Fear not, for I am with you.”

Is 41:10

